

La història d'un comerç entranyable

Teresa Meca

Botiguera històrica de Premià de Dalt

Teresa Meca és la tercera generació de la merceria Ca la Teresa del carrer de la Cisa, un establiment emblemàtic del nostre poble. El negoci abans havia estat una cerveseria; després, el punt de recollida dels encàrrecs de la gent del poble, i ara i sempre, un espai de trobada de la gent de Premià de Dalt.

Ca la Teresa és una botiga amb molta història al darrere. Com va començar?

Abans de la guerra, els meus avis vivien en un lloc que li deien ca la Marcelina, al carrer Sant Crist. I el meu avi treballava a Tiana a una empresa de filatura. Li van proposar que s'emportés a casa alguns llençols i mocadors per a vendre'ls al poble i així va començar tot. Al principi, amb quatre coses però amb el pas dels anys va arribar un punt en què el material ja no hi cabia. Després de la guerra, es llogava la casa on som avui. Un amic dels meus avis va proposar a l'àvia Teresa que anés a mirar-se-la i l'any

1943 van muntar la merceria actual, Ca la Teresa.

Heu passat per la botiga l'àvia, la mare i ara tu... Com ha canviat el negoci?

Amb els anys, cada vegada hi havia més coses. La meva tieta Josefina anava a Barcelona a buscar coses molt variades, perquè creieu-me que hem venut de tot: cistelleria, quadres, roba exterior, maletes... I una cosa molt típica que recordo, el "Recuerdo de Premià de Dalt" que la gent s'enduia quan anava "al pueblo" a veure els parents.

Sempre havies tingut clar continuar amb el negoci familiar?

De petita sempre estava per allà i moltes dones grans del poble avui encara em diuen que recorden com jo de ben petita i amb veu de pito els deia: "Què voldrien?". Sempre m'havia agradat la merceria, però al començament m'hi vaig veure una mica forçada. A ma germana no li agradava gens, es va decantar per la pintura i treballava en una casa, i, és clar, jo era la que quedava... Així que des dels 15 anys estic darrere del taulell, i ara en tinc 55...

La botiga te l'has anat fent teva. Explica'ns tot el que hi has fet.

Al principi, seguia les pautes de

la mare i la tieta, però eren altres èpoques i maneres de vendre... Llavors es venia de tot i Premià de Dalt era un poble d'estiueig. Penseu que a l'estiu, hi havia tres persones despatxant... Fins al punt que ens deien El Corte Inglés de Premià de Dalt! Ara som molts més veïns però som un poble dormitori i m'hi he hagut d'adaptar. He fet cursos d'aparadorisme, paqueteria, marxandatge... i m'ha ajudat molt a entendre què necessita el client i adaptar-m'hi. Avui fem servei de paqueteria de la gent que compra per internet, una forma que ens conegui la gent que no viu al nucli antic. Això i la presència a xarxes socials és la manera de mantenir viu el negoci.

Defineix què és la merceria?

Per mi ho és tot. Gent que t'explica les seves alegries i tristeses... especialment en pandèmia perquè molta gent gran vol xerrar una estona. A casa sempre hem tingut una cadira on la gent seia i t'explicava la vida. I és un bon resum. La merceria ha estat i és un espai de trobada amb un tracte humà i familiar. I això lliga amb el passat, perquè abans de la guerra era el punt de trobada dels barbers del poble, i n'hi deuria haver molts! Així que no canviaria el negoci per res del món.